

Tina Maria Nielsen

Tina Maria Nielsen (TMN) er i ordets bogstaveliste forstand postminimalist. Hun bruger hverdagsgenstande i sine værker. De er afstøbte eller froterede og udtrykker umiddelbart minimale registreringer af omverdenen. For eksempel definerer hun tomme rum ved hjælp af svejst firkantstål, der bliver til vægge eller til reoler. Rumdelere, der med minimale virkemidler skaber et indre og et ydre, et her og et der. Som et andet træk ved det minimalistiske er TMN's udstillinger ofte stedsspecifikke på den måde, at de er bygget op omkring stedets fysiske udformning og de associationer, stedet akkumulerer. Det er et kunstnerisk projekt, der starter med at tage udgangspunkt i verden, som den fremtræder, der hvor hun står, som ting, som materialer, som steder.

I den verden har TMN fundet og afstøbt knogler i bronze/ forkullet træ/ elektriske pærer/ et gammelt bastgardin / eller en helt almindelig gren fra et helt almindeligt træ. Et særligt raffineret objekt er afstøbningen af en stikkontakt, hvor stikket sidder i og er forbundet til et langt stykke ledning, der tegner en uafsluttet firkant og ender i en overlippet ledning - i ingenting. Alt sammen støbt i det ædle materiale bronze. Men TMN har også brugt at afstøbe i andre materialer, for eksempel i gips, paraffin eller glasfiber.

I værket "Front matter" har TMN genskabt væggen i sit atelier i gennemsigtig akryl med hylder og varmeapparat. Objektet fylder udstillingsrummet fra væg til væg, så publikum kan se ind på den anden side, men man må gå udenom og igennem et andet rum for at komme derind.

Nogle gange definerer TMN rum med streger af firkantstål. Et sted i rummet hænger en gammel arbejdstroje, hvis nederste kant er dyppet i voks, og på gulvet står et par slidte sko. Hun afstøber en elektrisk pære. Tyndt sart glas bliver til hårdt og bestandigt materiale. En pære i bronze lyser ikke, tværtimod sker der en implosion, så lyset forsvinder i mørke.

I værkerne bliver der hele tiden lagt fremmedgørende lag ind mellem virkeligheden, stedet, tingen og kunstværket. Det er støbt, blevet til en skal, blevet til skulptur. Det er blandt andet det, der gør TMN til postminimalist og ikke bare minimalist. En overlippet ledning forbundet med en stikkontakt i bronze kan hverken bruges til at sende strøm igennem eller til at tænde elektriske apparater med. Som form stritter den, den er uhåndterlig, den er ikke æstetisk smuk i klassisk forstand, men man er ikke i tvivl om, at det er en genstand fundet i verden og genskabt i 1:1 med et andet formål end det funktionelle.

I 2016 udstillede TMN i kælderen på Den Frie Udstillingsbygning. "Salon des refusés" var et særligt museum for gemte og glemte ting. Mærkelige ting, ting som dem vi ikke kan forklare, hvorfor vi holder af eller bare gemmer. Her tog TMN udgangspunkt i et bestemt sted - kælderen - og skabte nye fortællinger derudfra: Edderkopper i sølv. En kasseret paraply. En ødelagt Kristus af Thorvaldsen og en mindeplade med Anne Marie Carl-Nielsens navn på. Sokler og montrer af stål. Reolsystemer - ufærdige og nytteløse - der bærer klumper af paraffin som hylder.

Værkerne og installationerne ser måske umiddelbart enkelte ud. Det er hverdagsting i den størrelse, vi kender dem. Men alligevel føler man sig ved første øjekast blind for det, man ser. For at forstå må vi se bagom det, der står foran vores øjne. Vi må se dybt ned i virkeligheden og ind i kunsten og bruge vores bedste evner for at forstå det, der ikke lader sig tyde eller forklare entydigt. TMN's tolkninger af verden og fortællinger om den er mystiske og dybt fascinerende. For hendes evne til at åbne virkeligheden for os på en svær, omvendt og dragende måde tildeles hun Carl Nielsen og Anne Marie Carl-Nielsens hæderspris i 2018.